

Вашингтон. — З державного департаменту повідомлено, що відбута в суботу 27 квітня ц. р друга зустріч між представниками ЗСА і Північного В'єтнаму в справі устаткування місця переговорів про закінчення воєнних дій у В'єтнамі була знову безспішною. Відбувалася ця зустріч у В'єтніані в Лосі і в ній брали участь амбасадор ЗСА Вільям Г. Салліван і північно-в'єтнамський шарже д'аффер Нгуєн Хан. В цей же місцевості проходила мин. тижня перша зустріч представників ЗСА і Північного В'єтнаму. Нгуєн Хан настоював далі на несприйнятливій для З'єднаних

Стейтів Америки комуністичній пропозиції, щоб переговори починалися у Варшаві або Пномпенгу і продовжувалися потім у Парижі. Після проголошення комуністичного безспішності прелімінарних розмов, представник Північного В'єтнаму Нгуєн Хан виступив з обвинуваченням, що ЗСА зламали домову про їх секретність, повідомляючи пресових кореспондентів про місце відбудовання зустрічі і про зміст ведених там розмов. У відповідь на це обвинувачення амбасадор Салліван заявив, що кореспонденти розвідали самі про те, де й коли відбуваються зустрічі.

СВОБОДА

SVOBODA
UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1938

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year \$12.00; six months \$6.25; three months \$3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year \$14.00; six months \$7.50; three months \$4.00. For UNA members monthly 65¢.

P.O. Box 346

Jersey City, N.J. 07303

Кінець диктатури Москви

Диктатура Москви існує все ще на терені Совєтського Союзу, на обширі російсько-більшовицької імперії, де вона переводить безпощадну культурну русифікацію та економічну експлуатацію із фікційними „самостійними“ та „автономними“ адміністративними одиницями, підпорядкованими кремлівській клітці. Однак минули часи, коли дів керований Москвою Комінтерн, переназначений згодом з тактичних причин на Комінформ. Диктат москвського центру існував ще й після того, як ніби в дарунок для Заходу і для Тіта скасовано Комінформ, бо це була тільки форма. Але після „бунту“ Югославії Тіта почався примєр диктатури Москви над усіма комуністичними партіями в світі.

Верхом бунту проти москвського диктату була, мабуть, така малярська революція 1956 року, в якій проводили комуністи Імре Надь і його товариші. Москвські танки здавали ту революцію, і Хрущов знищив Надя та його прибічників. Але не можна танками, заборонами, репресіями зупинити природний ріст протиправної націоналістичної комуністичної у широкому світі — виконувати сліпо накази з Москви. Не хотів цього покійний італійський Пальміро Тольятті, а польський Владислав Гомулка, коли вернувся до послуги Москви, то тільки з остраху перед відродженням німецького імперіалізму.

Поруч із москвським центром появився суперницький центр у Пейпінгу. Але й Пейпінг утратив диктаторський голос у Північній Кореї, Північному В'єтнамі та серед комуністів Японії і Індії. Комуністи не признають волі іншим, але й самі не хочуть бути підневільними васалами будь-якого центру. Це яскраво виявилось уже на з'їзді 67-ох комуністичних партій у Будапешті в січні-лютому цього року. Протестуючи проти намагання москвської делегації диктувати свої постанови, вийшли з того з'їзду румуни. На чергову будапештську комуністичну конференцію, яка зійшлася минулого тижня, із запрошених 88 комуністичних партій прибули представники лише від несповна 50-ох, при чому з 14 існуючих у світі комуністичних держав — 7 відсутні (комуністичний Китай, Північна Корея, Північний В'єтнам, Югославія, Албанія, Куба і Румунія), а чеський прем'єр Юзеф Ленарт стане, мабуть, речником тези про „суверенність“ кожної національної компартії та про „нейтралізацію“ в її справі з будь-якої зовнішньої сторони.

Ці два комуністичні з'їзди скликані так під морально-політичною пресією з боку Москви, щоб підготувати новий міжнародний з'їзд усіх компартій в Москві. Не тільки відсутні на тих з'їздах ряд комуністичних партій, але й багато прихвильників або явних висловлювачів протидії скликання з'їзду в Москві, або ставилися до неї з найбільшою нехиттю, усвідомлюючи, що Москва хоче на ньому явля „засудити“ китайську компартію за її „ухили“ від ленінізму та зламати міжнародної комуністичної солідарності чи бодай використати нагоду для своєї протидії пропаганді. А вони цього не хочуть не тільки з ідейних мотивів, щоб не поглиблювати роздору в комуністичному світі, але й із дуже практичних причин: з остраху, що такий міжнародний комуністичний з'їзд скріпить авторитет Москви і посилює її гн накласти свою волю й свою економічну супрематію іншим країнам, де при владі стоять комуністи.

Мізерія теперішньої будапештської конференції найкраще відзеркалена у майже повному промовчанні тієї події самими такими комуністичними пропагандистськими апаратами. У радіо й пресі Мадяри, отже державно-господаря, повідомлено про відкриття конференції кількома рядками. Західня преса займається будапештським з'їздом більше, пишучи правдиво, але для комуністів дуже прикро, бо виявляє власне глибокі між ними суперечки — занепад авторитету Москви. Звернемо увагу, що хоч, мабуть, Москва так переверне на тому карлутатому з'їзді постанову про скликання збіговища до Москви у листопаді чи грудні цього року, то напевно опиниться воно в дуже дурному становищі. Більшевики заповідали, що той з'їзд повинен відбутися під гаслом „єдності комуністичного руху на фронті боротьби проти імперіалізму, зокрема, проти американської агресії у В'єтнамі“. Коли ж в міжчасі почнуться переговори про замирення у В'єтнамі, попереджені чи сполучені з воєнним перемир'ям — то в чому буде проявлятися та комуністична „єдність“?

Збанкрутувала диктатура Москви над „зарубіжними“ комуністичними партіями, і не врятує її слухняність східнонімецького Вальтера Ульбріхта чи зовнішньомонгольського Юмжагіна Тєєтендбаля. І так невідхильно збанкрутує кремлівська диктатура й над уярмленими народами на Сході Європи.

Степан Женецький

ДАРЕМНІ СПРОБИ

Комуністична Польща, одержавши після другої світової війни в подарунок від Москви Лемківщину, Холмщину і Підляшшя, всіма силами старалась зробити ці українські терени польськими. Для цього варшавський уряд ревно допомагав Москві переселювати населення з тих українських земель до Совєтського Союзу, а українців, що там залишилися, насильно і поголовно виселив на по-німецькі землі Шлезку, Помор'я і Східної Прусії. Переселюючи й виселяючи автохтонне населення з тих українських теренів, поляки поставили собі за ціль:

— позбутися українського населення з його відвічних етнографічних земель;

— розселити українських виселенців між польським населенням по кілька родин в одному селі аж у 9-ох повітах — ополічати їх і таким чином знищити українську меншину в Польщі;

— заселити українські терени польськими колоністами — осадниками і в такий спосіб зробити їх польськими.

Після переселення, насильного виселення українського населення з Лемківщини, Надсяння, Холмщини і Підляшшя минуло понад двадцять років, але й досі сколачують ці українські землі поляки не вдалося.

Перш усього не вдалося планів „з'їзти“, тобто ополічати виселене на німецькі землі українське населення. Не тільки старша генерація відражала свою українську національність, але й молода покоління, народжене вже на чужих землях, міцно держиться українства. Про це свідчать молоді емігрантські лемки, які прибувають тепер з Польщі до Америки. Всі вони свідомі своєї національності і всі говорять рідною мовою. До цього треба додати, що велика частина насильно виселеного на по-німецькі землі українського населення вже вернулася на українські терени.

Ще гіршої невдачі зазнали поляки з другою половиною свого плану — заселити Лемківщину, Надсяння, Холмщину і Підляшшя своїми осадниками — колоністами. Тут поляки натрапили на несподівану трудність, і то там, де вони того ніяк не сподівалися: немає очікуваних польських осадників колонізувати ті українські землі. Варшавський уряд намагався всіма способами привабити своїх селян на українські терени — обіцяв майже задарма землю, високий дозвгощенцеві, а насправді беззастоваті позик тощо — але не може знайти охочих.

Польський журнал „Весь Вспулчєсний“ (Сьогоднішнє село) з грудня 1967 р. подіє, що в роках від 1959 до 1965 приготовлено для польських колоністів на Лемківщині 5.100 господарств, однак на запрошення уряду йти на ті готові господарства зголосилося... 870 охотників, а по недовгому часі велике число навіть із тих зголошених відвуть навколо. І ось такий оцінічий, такий особливий чоловік говорить з нею, незвичною ученицею! Якій він добрий, ласкавий, делікатний! І які у нього шляхетні риси обличчя! Перед тим Наталі ніколи не звертала уваги на вроду мужиків, вона лише розділяла їх на добрих і сердитих, симпатичних і неприємних.

Як радо бігла Наталя до парку, знаючи, що знову побачить цю пріємну людину, знов почує м'яку, ласкаву мову, довідається про якісь цікаві, невідомі їй речі. Чим далі, тим тих розмов було більше, але справа з фєєю ніяк не посувалася вперед. Багато листків було відкинуто, набіж, деякі з них здавалися Наталі дуже гарними і вона просила дозволу взяти їх собі. Він ні не перечив, але казав, що коли йому на решті той малюнок віддасть, то він подарує його Наталі з умовою, що всі невідомі вона звичайних людей, що живуть навколо. І ось такий оцінічий, такий особливий чоловік говорить з нею, незвичною ученицею! Якій він добрий, ласкавий, делікатний! І які у нього шляхетні риси обличчя! Перед тим Наталі ніколи не звертала уваги на вроду мужиків, вона лише розділяла їх на добрих і сердитих, симпатичних і неприємних.

Скільки громадянських прав при тому припадає не партійному громадянину покищо тяжко передбачити, але нема сумніву, що назавжди підуть справи на ліпше...
СОЮЗОВЦІ! ВСІ БЕЗ ВИНАЯТКУ ЗУСТРІЧАЙМОСЯ З ЧЛЕНАМИ ЕКЗЕКУТИВНОГО УНІОЗУ НА ОКОЖНИХ ЗБОРАХ. НЕХАЙ НА НИХ НЕ ЗАБРАКНЕ НІКОГО З ВАС!

— Ви сьогодні зовсім інакше. Що вам сталося?
— Нічого. Мені здається, що я сиджу так само, як учора.
— Ні, ваш погляд сьогодні такий невольний, такий загадковий. Про що ви думаєте?
— Наталя збентежилася.
— Я ні про те, що вчора читала.
— Ні, ні! Вчора у вас враз був зовсім інший, а це значить, що й думки були інші.
— Хіба може хтось бути чужим думкам?
— Знати не може, але відгадати, відчувати чомусь можна, особливо у людини чужої.

— Ви сьогодні зовсім інакше. Що вам сталося?
— Нічого. Мені здається, що я сиджу так само, як учора.
— Ні, ваш погляд сьогодні такий невольний, такий загадковий. Про що ви думаєте?
— Наталя збентежилася.
— Я ні про те, що вчора читала.
— Ні, ні! Вчора у вас враз був зовсім інший, а це значить, що й думки були інші.
— Хіба може хтось бути чужим думкам?
— Знати не може, але відгадати, відчувати чомусь можна, особливо у людини чужої.

— Ви сьогодні зовсім інакше. Що вам сталося?
— Нічого. Мені здається, що я сиджу так само, як учора.
— Ні, ваш погляд сьогодні такий невольний, такий загадковий. Про що ви думаєте?
— Наталя збентежилася.
— Я ні про те, що вчора читала.
— Ні, ні! Вчора у вас враз був зовсім інший, а це значить, що й думки були інші.
— Хіба може хтось бути чужим думкам?
— Знати не може, але відгадати, відчувати чомусь можна, особливо у людини чужої.

— Ви сьогодні зовсім інакше. Що вам сталося?
— Нічого. Мені здається, що я сиджу так само, як учора.
— Ні, ваш погляд сьогодні такий невольний, такий загадковий. Про що ви думаєте?
— Наталя збентежилася.
— Я ні про те, що вчора читала.
— Ні, ні! Вчора у вас враз був зовсім інший, а це значить, що й думки були інші.
— Хіба може хтось бути чужим думкам?
— Знати не може, але відгадати, відчувати чомусь можна, особливо у людини чужої.

Іжж. М. Діденко

ТЕРОРИСТ

(1)
Зустрічаючись з дружиною доктора Кальченка, бувало, запитав: — А як там живе Андрій Васильович? Відповідь завжди була однакова:
— Та хіба ви його не знаєте? Увесь вільний час просиджу над книжками, майже ніде не буває і, крім своєї хірургії, нічим не цікавиться.

Це була правда. Не цікавила доктора навіть політика. Про що б не заходила розмова він обов'язково звертав її на останні досягнення медицини. А темою, яка його найбільше цікавила, було продовження людського життя.

Доктор Кальченко був людиною глибококореліційною, високої культури, учений, гуманіст. А обвинуватили його тому, що він, як хірург військового шпиталю, збирав нібито у м е т я л т а своїх пацієнтів — офіцерів червоної армії. На першому ж допиті слідчий НКВД пред'явив докторові обвинувачення в тому, що він є членом терористичної групи лікарів, яка за завданням центральної контрреволюційної організації на чолі з Якіром повинна була, на випадок війни, винищувати старшинські кадри червоної армії.

Почувши це, доктор на декілька секунд утратив свідомість. Опритомнівши, він подивився на слідчого як на божєвілля, а потім запитав:
— Чи ви серйозно це скажете?
— В НКВД не жартують.
— Що ви, що ви! — скрикнув доктор. — Така думка не могла мені прийти в голову навіть у сні. Адже я лікар! Ви розумієте, що значить слово лікар?

— Годі тобї прикидатися наївною дитиною! Подумай — гуманіст! — вигукнув слідчий. — Що ти належиш до терористичної групи це мені відомо. Але йдеться тепер не про це. Мене цікавить інша справа: хто вашою групою керував і від кого ви одержували завдання? Ну, викладіть усе!

— Я ні в якій організації не був, ніяких завдань від кого не одержував, а усі свої сили і знання віддавав хворим.

— Я хочу тобї нагадати, що ти говорив з чекістом. Розумієш? Останній раз питаю: хто давав завдання і хто з вищого командного апарату мав бути першою жертвою?

— Клянусь вам єдиним єдиним, що я ні в якій організації не був, ніяких завдань від кого не одержував, а усі свої сили і знання віддавав хворим.

— Ви не можете мене в цьому обвинувачувати, бо не маєте ні юридичних, ні фактичних доказів.
— Я бачу, що ти мене хочеш учинити, як вести слідство.

— Можливо сподобався мені один старий лірик, таке характерне обличчя, а голос — сильний, грізний і одночасно м'який, ласкавий. Співав він про Кармелюка. Це довга пісня, в якій все повторюється приспів: „у багатих брав, а бідним давав...“ Коло того лірика було найбільше людей. І старі, і молоді слухали його уважно, очевидно ця пісня відповідала їх настрою. Вони певні, що власне так має бути, усі багатства світу треба розділити між бідними людьми. На мою думку, це дитяча наївність!

Хіба людину можна збити багатого? Вона може стати багатого тільки тоді, коли вміє здобувати гроші, або принаймні керувати одержаним майном. Інакше, скільки б грошей не дістала, проживе і знов стане бідною. І, напевно, той, хто вміє здобувати гроші, хоч б все втратив, здобуде собі нове майно.

От хоч би і я. Мій батько залишив мені великий маєток, але я ніколи нічого не зміг удержати і ніколи ні

— Ні, не хочу. Але ви не ведете слідство, а тероризуєте людину.
— Так знай, що не слідчий повинен доказати обвинуваченому його вину, а обвинувачений повинен доказати слідчим органам свою невинність. І пам'ятай, що ти тепер не хірург військового шпиталю і доцент медичного інституту, а ворог народу, терорист. Розумієш? Крім того попереджаю: не псує мені свою філософію нервами, бо будеш каятися. Зараз я тебе відправлю в камеру, ти там добре подумай, а через два — три дні викличу на допит. На волю ти вже не вийдеш, а в концентраційний табір тобі ліпше йти здоровому, як інвалідом. Зрозумів?

На світанку в нашу камеру сиділи ще одну жертву. Де її примістили? В камері, розрахованій на тричотири особи, було вже двадцять дев'ять зарослих, виснажених і вже не схожих на нормальних людей. З тридцяти в'язнів двадцять два мали високу освіту. Так само було не тільки в нашій тюрмі, а і в інших — по всій Україні.

Опинившись в камері, доктор Кальченко розгублено мовчав оглянувши усіх. Впізнав мене і грізного інженера Макаренка. Після звичайних розмов, що робиться на волі, доктор почав розповідати про себе.

Заарештували його хитро, лукаво. Після хірургічної операції, його викликали в кабінет директора шпиталю, який у вичерпній формі сказав, що він мусить негайно їхати на квартиру хворого офіцера. Доктор швидко зібрався, вийшов на вулицю, сіс у шпитальний автомобіль і, опинившись в будинку НКВД.

Тільки під час особистого обшуку доктор зрозумів, що його заарештували, але був спокійний, бо думав, що це неспорозуміння. А на допиті уже всі його сумніви розвіялись, коли йому пред'явили обвинувачення в терорі.

НА МЕДИЧНІ ТЕМИ

Редактор: Д-р Михайло Данилюк

ВІДОМЕ І НЕВІДОМЕ ПРО ПІСТРЯКА

III

Медицина ще не знає методу, який давав би можливість лікарів виявляти у людини нахил до пістряка. Але над цим працюють, і сподіваються, що такий метод незабаром знайдуть. Це, очевидно, буде величезним успіхом медицини, бо слід за цим прийде виворення відповідних сироваток, якими можна буде заціплювати людину проти виникнення рака.

А все ж, які с сьогоднішні засоби боротьби з пістряком? Відповідь на це можна поділити на дві частини: 1. боротьба з уже існуючим пістряком і 2. профілактика, або дуже раннє виявлення пістряка.

Боротьба з існуючим пістряком — це, фактично, лікування, і лежить воно в руках кваліфікованого лікаря, часами цілого ряду фахівців. Хотілося б знайти якнаймінімішні сліди перестороги для кожної людини, що із раком, якого б він не був, роду чи ступеня, не вільно жартувати і ніколи, абсолютно ніколи не віддавати його лікування в знакурські руки, а також у руки лікаря, який не має достатнього вишколу в цій ділянці.

Це нічого спільного не має з підірванням авторитету доброго лікаря, я дуже далекий від цього, але так воно вже є, що навіть першорядні кваліфікації в одній ділянці медицини не завжди дають достатню кваліфікацію в іншій. Добрий лікар завжди розпізнає проблему і, зв'язавши свої кваліфікації, пошле пацієнта до такого фахівця, який краще кваліфікований лікувати даний рід рака. І пацієнт мусить пам'ятати, що коли лікар відіслав його до іншого лікаря, тоді не треба бути апертом, мовляв, „я, пане докторе, лише вимагаю вірну“, а так йти туди, куди його скеровується. Добрий лікар ніколи не вагається перевести цілий ряд консультантів з колегами — фахівцями інших ділянок медицини, а добрий пацієнт з довірою вислухав поради свого лікаря, не припускаючи можливості, що „на ньому експериментують“.

Активне лікування рака — це передусім видалення його шляхом операції: хворий орган чи його частину вирізують, а довілля вищизнюють. Іноді буває така ситуація, коли вирізати цілий орган чи його частину неможливо, іноді неможливо зробити повного вищизнення т. зв. метастаз, себто відростків рака, і тоді стосують інші лікувальні засоби.

Сюди насамперед належить радіація, що має різні форми: насвітлювання рентгенівськими променями, насвітлювання радіоактивним кобальтом, впровадження до певних органів радіо на якийсь час, впровадження радіоактивного йоду і т. д. Методи ці дуже складні і майже завжди вимагають

стационарного лікування і добрих фахівців. Крім методів радіації, існують десятки хімічних сполук, якими лікують рака. Хоч і яким важливим є активне лікування пістряка, це важливішим є його профілактика, або дуже раннє виявлення. Тут, крім лікаря, велику роль грає сам пацієнт, який мусить знати, що найкраще забезпечення проти рака — часта перевірка здоров'я, а зокрема звертання улаги на деякі неформальні прояви. Треба пам'ятати, що майже всі види рака можна повністю виключити, якщо виявити їх у ранній стадії.

Рак не виростає протягом одного дня, а розвиваючись, завжди якимось дас про себе знати. На що ж потрібно звертати особливу увагу? Основні поради можна зібрати в такі пункти:

1. Перевіряти всякого роду нарости чи згублення на шкірі або під шкірою.
2. Перевіряти всякі ранки, де б вони не були, якщо вони не гояться протягом двох-трьох тижнів.
3. Кожна жінка мусить перевіряти свої груди сама кожного місяця, і заважачи будь-які згублення чи нарости, негайно звертатися до лікаря.

4. Негайно реагувати на згублення залоз на шії, у пахвинах рук і ніг та на горляноці, де містяться щитовидна залоза.
5. Перевіряти всякі нарости чи ранки на устах, в роті і на язичці. Негайно реагувати на кашель та хрипоту, якщо вони виявляються без застуди.

6. Негайно звернутися до лікаря, якщо появляються неформальні виділення крові, байдуже в якому місці. Пам'ятати, що майже всі ракоподібні пухлики витворюють з малих ранок, які виділяють із себе кров. Перевіряти прояви крові в сечі.
7. Особливо жінки мусять звертати увагу на неформальні або нерегулярні виділення крові.

8. Ніколи не складати вини за кривавлення вихідної кишки на т. зв. гемороїди, не лікувати їх знакурськими способами або різними „свічками“, рекламованими в пресі чи в радіо, пам'ятаючи, що рак грубої і вихідної кишки — один із найчастіших видів рака.

9. Жінкам кожного року перевіряти матицю. Ця проста й дешева перевірка виправдала вже себе на десятих тисяч жінок, урятованих від певної загибелі. У віці 25-35 років рах шийний матиці — це убивчик чісло один.
10. Перевіряти всякі неформальні прояви в традційній їжі, реагувати на „вдівність“ апетиту, втрату ваги, особливо, коли людина нормально харчується. Особам, які мають нахил до анемії, часто перевіряти свою кров.

11. Звертати увагу на нерегулярність шлункових виділень, особливо, коли затвердження чергуються з розвільненням або бігунієм.

Ось цих „11 заповідей“ мусить людина постійно притримуватися у збереженні себе від пістряка.

(Далі буде)

Ольга Приходько

ПРАДІ ІЛІЯ

Частина III

НАТАЛІЯ

(22)

— Ви сьогодні зовсім інакше. Що вам сталося?
— Нічого. Мені здається, що я сиджу так само, як учора.

— Ні, ваш погляд сьогодні такий невольний, такий загадковий. Про що ви думаєте?
— Наталя збентежилася.
— Я ні про те, що вчора читала.
— Ні, ні! Вчора у вас враз був зовсім інший, а це значить, що й думки були інші.

— Хіба може хтось бути чужим думкам?
— Знати не може, але відгадати, відчувати чомусь можна, особливо у людини чужої.

— Ви сьогодні зовсім інакше. Що вам сталося?
— Нічого. Мені здається, що я сиджу так само, як учора.
— Ні, ваш погляд сьогодні такий невольний, такий загадковий. Про що ви думаєте?
— Наталя збентежилася.
— Я ні про те, що вчора читала.
— Ні, ні! Вчора у вас враз був зовсім інший, а це значить, що й думки були інші.
— Хіба може хтось бути чужим думкам?
— Знати не може, але відгадати, відчувати чомусь можна, особливо у людини чужої.

— Ви сьогодні зовсім інакше. Що вам сталося?
— Нічого. Мені здається, що я сиджу так само, як учора.
— Ні, ваш погляд сьогодні такий невольний, такий загадковий. Про що ви думаєте?
— Наталя збентежилася.
— Я ні про те, що вчора читала.
— Ні, ні! Вчора у вас враз був зовсім інший, а це значить, що й думки були інші.
— Хіба може хтось бути чужим думкам?
— Знати не може, але відгадати, відчувати чомусь можна, особливо у людини чужої.

— Ви сьогодні зовсім інакше. Що вам сталося?
— Нічого. Мені здається, що я сиджу так само, як учора.
— Ні, ваш погляд сьогодні такий невольний, такий загадковий. Про що ви думаєте?
— Наталя збентежилася.
— Я ні про те, що вчора читала.
— Ні, ні! Вчора у вас враз був зовсім інший, а це значить, що й думки були інші.
— Хіба може хтось бути чужим думкам?
— Знати не може, але відгадати, відчувати чомусь можна, особливо у людини чужої.

— Ви сьогодні зовсім інакше. Що вам сталося?
— Нічого. Мені здається, що я сиджу так само, як учора.
— Ні, ваш погляд сьогодні такий невольний, такий загадковий. Про що ви думаєте?
— Наталя збентежилася.
— Я ні про те, що вчора читала.
— Ні, ні! Вчора у вас враз був зовсім інший, а це значить, що й думки були інші.
— Хіба може хтось бути чужим думкам?
— Знати не може, але відгадати, відчувати чомусь можна, особливо у людини чужої.

— Ви сьогодні зовсім інакше. Що вам сталося?
— Нічого. Мені здається, що я сиджу так само, як учора.
— Ні, ваш погляд сьогодні такий невольний, такий загадковий. Про що ви думаєте?
— Наталя збентежилася.
— Я ні про те, що вчора читала.
— Ні, ні! Вчора у вас враз був зовсім інший, а це значить, що й думки були інші.
— Хіба може хтось бути чужим думкам?
— Знати не може, але відгадати, відчувати чомусь можна, особливо у людини чужої.

